

Sygn. akt V KK 100/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 czerwca 2015 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **W. P.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji

wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 22 sierpnia 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 25 marca 2014 r.,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N., Kancelaria Adwokacka, kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 25 marca 2014 r. W. P. został uznany winnym czynów z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 8 lat i 6 miesięcy

pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 sierpnia 2014 r.

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

1) rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) przepisu art. 457 § 3 k.p.k. w związku z przepisem art. 2 §2 k.p.k. w związku z przepisem art. 4 k.p.k. w związku z przepisem art. 5 § 2 k.p.k. w związku z przepisem art. 7 k.p.k., polegające na zaakceptowaniu przez Sąd Okręgowy wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, mimo iż ocena ta, zdaniem obrony, jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, nadto nie uwzględnia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, jak również dokonana została bez uprzedniej wszechstronnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz nie rozstrzyga na korzyść oskarżonego istniejących w sprawie wątpliwości, w szczególności wadliwej oceny:

- opinii biegłego dr W. A. wydanej na podstawie badań genetycznych,
- zeznań pokrzywdzonej N.S. i dwóch ujawnionych na jej ubraniu śladów DNA oskarżonego;

2) rażąco niewspółmierność kary odnośnie, której orzeczenie w wymiarze 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nastąpiło bez uwzględnienia ustawowych zasad wymiaru kary i bez rozważenia wszystkich istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego oraz związanego z nim ograniczenia w możliwości skorzystania przez oskarżonego z warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania kary pozbawienia wolności, co przekłada się także na obrazę przepisu art. 77 § 2 kk w związku z art. 3 kk.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 sierpnia 2014 r., w całości i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego z dnia 25 marca 2014 r. oraz przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Postawione w pkt nr 1 zarzuty są sformułowane w sposób, który nie może zostać uznany za skuteczny na etapie postępowania kasacyjnego. Bowiern zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. czy też art. 2 § 2 k.p.k. sprowadzają się (co wynika z uzasadnień) jedynie do polemiki z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji. Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, ogólne deklaracje zawarte m.in. w art. 2 k.p.k. lub art. 4 k.p.k., których realizację stanowią dopiero konkretne normy procesowe regulujące kształt poszczególnych instytucji, uprawnień stron i obowiązków organów, nie mogą stanowić wyłącznej podstawy zarzutów kasacyjnych (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2012 r. V k.k. 106/12, *LEX nr 1231645*). W niniejszej sprawie owe przepisy były wprawdzie przez skarżących powoływane w powiązaniu z innymi regulacjami k.p.k. (m.in. art. 200 i n.), lecz ich uzasadnienie wskazuje, że był to jedynie zabieg mający uwiarygodnić zarzut sprowadzający się do odmiennej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Natomiast, gdy chodzi o zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. należy przypomnieć, że zarzut ten podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co, jak wskazano powyżej, w niniejszej sprawie nie miało miejsca (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2013 r., V k.k. 34/13 *LEX nr 1331396*). Ewentualnie możliwe jest jego podniesienie w przypadku, gdy błąd polegający na naruszeniu tego przepisu przez Sąd I instancji przenika do wyroku sądu odwoławczego, gdy ten w pełni i bezkrytycznie akceptuje ustalenia faktyczne sądu a quo. W niniejszej sprawie, co było podniesione wcześniej – takowych błędów nie można się jednak dopatrzeć w rozstrzygnięciu pierwszoinstancyjnym. Zgodnie zaś z utrwalonym orzecnictwem, stosowanie art. 5 § 2 k.p.k. może mieć miejsce jedynie, gdy w danym zakresie istnieją wątpliwości, które nie dają się usunąć, mimo wykorzystania wszelkich dostępnych źródeł i środków dowodowych. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z regułami, o których mowa w art. 7 k.p.k., wątpliwości te nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego.

Należy jednak z całą stanowczością stwierdzić, że w toku rozumowania sądów I i II instancji brak jest śladu powzięcia przez nie jakichkolwiek wątpliwości, co do sprawstwa W. P., które dodatkowo rozstrzygnęły na jego niekorzyść. Gdy bowiem ustalenia faktyczne zależą od dania wiary jednej lub drugiej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k., gdyż jednym z podstawowych zasad sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez sąd orzekający jest swobodna ocena dowodów. Każdą niejasność w dziedzinie ustaleń faktycznych (m.in. w postaci kilku wersji wydarzeń) należy w pierwszym rzędzie redukować wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. (por. m.in. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2013 r. IV k.k. 333/12 *LEX nr 1277776*).

Główny zarzut skierowany do orzeczenia Sądu odwoławczego, a dotyczący błędnej, zdaniem skarżącego analizy opinii biegłego dokonującego analizy próbek DNA nie zasługuje na uzasadnienie. Pozostaje w tym zakresie odesłać skarżącego do s. 8-10 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, który w sposób rzetelny i, zdaniem Sądu Najwyższego, niebudzący wątpliwości, ani nie obarczony żadnym błędem, prezentuje swój tok rozumowania. Podkreślić należy, że wyrok wydany został na podstawie wszechstronnej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie, a badania DNA były jedynie jego elementem, który nie determinował w żadnej mierze wyniku sprawy. Sąd odwoławczy dopełnił w swoim uzasadnieniu standardu wyznaczonego treścią art. 433 § 1 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, tak jak został on sformułowany w kasacji nie może stanowić samodzielnego i skutecznego zarzutu kasacyjnego. Stanowi o tym wprost art. 523 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.